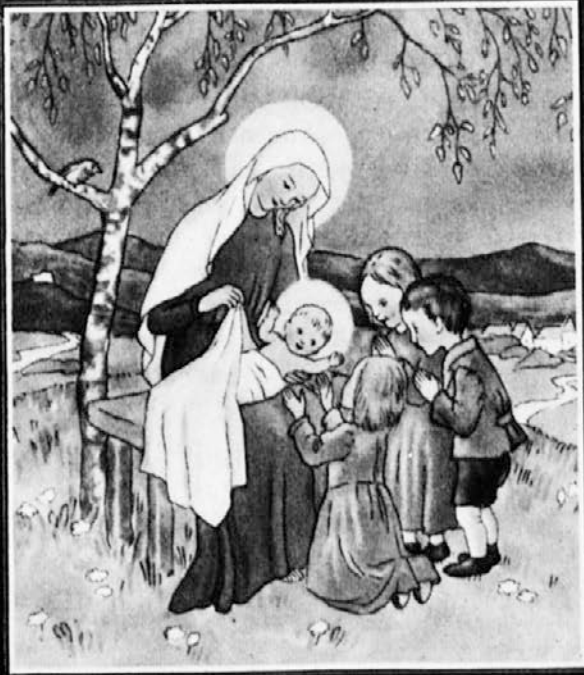

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLAĐINO

1939-40

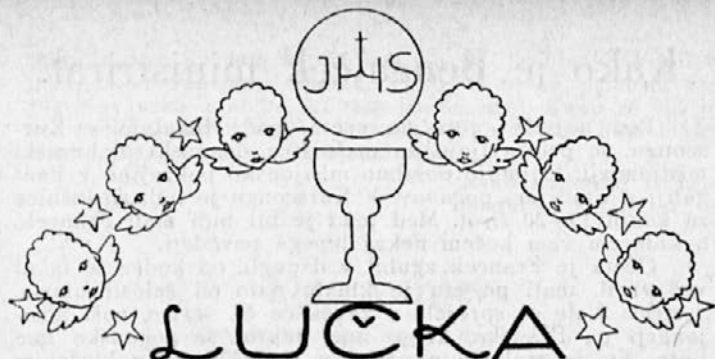
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

MAREC 1940

Štev. 7

Ažmanov:

Pozdravljen, o Jezus!

Bodi toplo mi pozdravljen
v srcu mladem, Jezus moj!
Bodi tisočkrat zahvaljen,
da si združil se z menoj.

Iz ljubezni si do mene
skril se v sveto hostijo,
da me braniš in me hraniš
s svojo božjo milostjo.

Vsako jutro dušo mojo
tvoja sveta kri poji;
takrat zdi se mi, da v prsih
sonce biserno gori.

Eno le srčno te prosim:
Jezus moj, posveti me!
V čistem srcu naj te nosim
in na veke ljubim te!

Lučkarji! Lučkarice!

Zdaj smo sredi resnega postnega časa. Bližamo se velikemu tednu, ki je en sam živ spomin grenke smrti našega Zveličarja. Te dni bi vas lepo prosil, da ste bolj resni, da se znate v tem in onem premagati zaradi trpečega Jezusa, da na prvo besedo ubogate, pa da tudi več molite in izpolnjujete »Jezusove dneve« bolj natančno kot sicer. Na veliki četrtek, ko se spominjamo Jezusove zadnje večerje, naj pristopi vsak izmed vas k sv. obhajilu.

Če se boste tega natančno držali, vam bo obrodil postni čas lepih sadov za dušo in vaša velika noč bo polna prave sreče in pravega veselja.

Urednik.

Kako je Bengalček ministriral.

Pod najvišjo goro na svetu, pod Himalajo v Kurseongu, se pripravljajo na mašništvo slovenski in hrvaški misijonarji, ki imajo posebno misijonsko pokrajino v Bengaliji s 3 milijoni poganov. V Kurseongu je tudi sirotišnica za kakih 15—20 sirot. Med temi je bil tudi mali Francek, o katerem vam hočem nekaj lepega povedati.

Očeta je Francek zgubil v džungli, od koder se ta ni več vrnil, mati pa mu je kmalu nato od žalosti umrla. Sestrico Kale so sprejele v zavetišče čč. sestre, naši misijonarji pa Francka, ki je imel takrat še pogansko ime Lute. Ko je mali Lute prišel v sirotišče, je z blaženim smehljajem na ustnih stopil pred misijonarja — revček tedaj še ni slutil svoje zapuščenosti in gorja, je bil še premajhen za to — kot bi mu hotel reči: »Oče, sprejmi me, od zdaj bom tvoj!« — In je bil res od takrat mali Lute, ki je bil kmalu potem krščen na lepo ime Francek, ves misijonarjev. Vedno je tekal za njim in ga spraševal to in ono. Ko je videl, da znajo vsi ostali tovariši ministrirati, je misijonarja prosil, naj bi tudi njemu dovolil. »Toda, Francek, počakaj, da boš znal čitati; jaz te nimam časa učiti molitvic!« Žalosten odide, pa se čez nekaj dni ves vesel vrne k misijonarju: znal je vse mašne molitve. »Kje pa si se jih naučil, Francek?« — »Vprašal sem druge, oče, in sem si jih tako zapomnil.« — »Toda, Francek, ti si vendar še premajhen za to, saj še mašne knjige na oltarju ne dosežeš!« — Na to Francek ni mislil. Spet žalosten odide. Pa ne za dolgo. Kmalu se vrne in boječe potrka misijonarju na vrata; s seboj je pripeljal komaj za ped večjega tovariša. »No, Francek, kaj bi spet rad?« — »Oče, rekli ste, da ne bom mogel ministrirati, ker sem premajhen. Tale bom zame prenašal knjigo, jaz bom pa ministriral. Ali smem, oče?« — Seveda je zdaj misijonar dobremu Francku to rad dovolil.

Nekega dne pa pride Francek k misijonarju izredno potrtn in otožen. »Kaj pa ti je, Francek, da si tako žalosten?« ga vpraša misijonar. Francek povese oči in zašepeta: »Oče, pusti me, da grem domov!« Misijonar je bil v zadregi: »Ne razumem te, Francek, kaj hočeš.« Francek ponovi svojo čudno prošnjo, a misijonar, se zdi, da ga še ne razume. Zdaj Francek dvigne oči, jih upre v misijonarja in odločno vpraša: »Oče, ali imaš ti mamico?« — »Seveda jo imam.« — »Tudi jaz jo imam, zato bi šel rad domov.« Misijonarju se je milo storilo — revček še ni vedel, da je sirotek brez očeta in matere.

Taki so naši junački v sirotišnici sv. Alfonza. Če bi vam hotel opisati vse po vrsti, bi vam lahko povedal toliko zanimivih povesti, kolikor jih je.

Če bi me vprašali, od kod misijonar krije vse stroške zanje, bom v zadregi. Ko so pred nekaj mesci dobili vsi nove platnene hlačke, mi je misijonar, ki je njihov oče,

mati in vse na tem svetu, zaupal, da je hlačke kupil z izkupičkom rabljenih znamk. Tako sem mu prinesel vse jugoslovanske znamke, ki sem jih še imel. Kako se jih je razveselil in kako veselo je vzkliknil: »O, zdaj bom lahko kupil riža, da nasitim svoje sirote!«

Stanko Poderžaj D. J.,
bengalski misijonar.

Darovanje.

(Dvoglasni mlad. zbor z orglami.)

Mirno, a ne vleči.

Anton Jobst.

Enoglasno *mf* *Dvo-* *p*

1. To na - še da - ro - va - nje, Bog,

Org.

glasno *Enoglasno*

sprej-mi mi - lost-no; vse mi - sli, vse de-

Dvoglasno *f* *p*

ja - nje, sr - cé ti vse da - mó. O

daj, da vso po-sta - vo spol-nju - je - mo zve-

Man. Ped.

sto, da ho-di-mo pot pra-vo in

Krepko

roko

I. Zadržuj II. Zelo zadrž. (3 gl.)

pri-de-mo v ne-bo, v ne-bo. O bo, v ne-bo.

2.

O hvali duša moja
 Gospoda vseh stvari
 in naj ljubezen tvoja
 na veke ga slavi!
 Pri njem je le veselje,
 ki poln je vseh dobrot,
 le k njemu dvigaj želje,
 ki src je vseh Gospod.

3.

Dar čisti svete maše
 v nebo pošiljamo.
 Naj z njim bo srce naše
 na veke združeno.
 Saj ti, sam, Bog nebeški,
 si z nami sklenil se,
 in revi si človeški
 dal večno upanje.

Janez Veider:

Mali junak Tonček.

Tonček je nekoč pripovedoval mami: »Pater Garcia mi je rekel, da moramo pri nas biti vsi taki kot sv. Družina. Ti moraš biti kot Marija, oče kot sv. Jožef in jaz kot Jezušček. Jaz moram prav tako ubogati kot on. Povej mi, mama, ali sem ubogljiv?« »Meni se zdi,« odvrne mama, »ne spomnim se, da me katerikrat nisi ubogal.« Kmalu nato sta se z očetom na dvorišču igrala. Pa že je prišla mama in opomnila Tončka, da je čas, naj gre pisat šolske naloge. »Ko igro končata, pridi,« odloči mama in odide. Ko končata, pravi oče: »Dajva še enkrat. Za naloge imaš še

Mali junak Tonček.

dosti časa.« »Ne, očka, nehati moram. Mama je tako rekla in moja dolžnost je ubogati.« »Ah kaj, mama je prestroga.« »Očka, ne govori tako,« mu odvrne prestrašeni dečko. »Mama stori le svojo dolžnost. Če se sedaj ne bom učil, ne bom nič znal, ko odrastem.«

Mama je prav rada bila sama s Tončkom. Takrat ga je vzgajala in izpopolnjevala. Pa jo nenadoma vpraša malček: »Povej mi, mama, ali sem ti katerikrat predrzno odgovoril?« »Ne vem, da bi bil kdaj kaj takega storil,« mu je rekla. »Mamica, ti veš, kako sem jezi vdan, Jezušček pa je krotak in ponižen.« »Veš, Tonček,« mu de mama, »ti moraš vsak dan moliti: Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem srcu. Če se boš navadil tako moliti, se boš gotovo premagal.« Mamica mu je odslej večkrat pošepetala to molitev, zlasti po sv. obhajilu. Nekoč ga je mama spet poklicala od igranja v sobo, da naj

nekaj čita. Deček takoj pride. Toda njegove misli so bile še pri igri in zato čita slabo. Mama ga graja in odloči, da bo moral za kazen dalje čitati kot običajno. Nekoliko razburjeno ji Tonček odvrne: »Saj ne znam bolje čitati.« Mami se zdi odgovor neprimeren. Zato mu da zaušnico. Dečku pritečejo solze. Toda premaga se in bere pravilno, dokler ga mama ni odpustila. Mislila je, da se je šel znova igrat. Toda ko je nato slučajno prišla v njegovo spalnico, ga je našla tam klečečega. »Kaj pa počneš tu?« ga je vprašala. »Jezusa prosim, naj me napravi krotkega in ponižnega.« In spet je bila njegova molitev uslišana. Ko mu je kmalu nato mama pomagala pri izpraševanju vesti, ji je rekel: »Jezo pa maščevalnost kar preskoči. Teh nimam nič več.« Res je bil od takrat dalje Tonček popolnoma miren, da bi nihče ne mislil, kako razburljiv in jezljiv je bil po svoji naravi.

Pa se je mali junak še drugače premagoval. Celo življenje je bil slab jedec. Le sladke jedi so mu prijale. Toda po šestem letu mu je zdravnik vse sladkarije prepovedal in mu predpisal razne juhe, ki mu kar nič niso dišale. Pa se je junaško premagal. Nerado je šlo doli. »Za Jezusa,« je rekel in pogoltnil. »Težko gre,« je rekel mami. »Pa za Jezusa vendarle gre.« Tudi najodurnejša zdravila je za Jezusa zaužil. Ko mu je mamica nato ponujala sladkorčka, ga je zavračal. »Saj jemljem vse to za Jezusa.« In zanj bi Tonček storil tudi največje reči. Da, še mamico je tolažil, ko je ona morala jemati grenka zdravila. »Misli na jesih in žolč, ki ga je moral Jezus piti,« ji je dejal. »Jaz tudi na to mislim in zaužijem. In Jezus mi pomaga.«

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

»Moram jo premagati,« je bruhal iz sebe ubogi Cmeruh v svoji onemogli jezi. »Tako majhna krota, pa mi prizadene toliko skrbi. Ne vdam se za nobeno ceno.« Sedel je na vrtno ograjo in napeto zrl skozi okno v sobo.

»Jerica!« je poklicala mamica svojo hčerko, ki je takoj pritekla k njej.

»Kaj pa je, mamica?«

»Ali mi boš pomagala likati? Prinesi mi likalnik!«

Deklica se je naglo okrenila, da bi izpolnila ukaz, ko plane k njej škrat in ji prijazno zašepeče:

»Jerica! Tamle v kotu je tvoja punčka, ki te hrepenče čaka. Poigraj se malo z njo. Mamica bo lahko sama likala.«

Deklica je vsa v zadregi, dene svoje prstke pred trepetajoča usteca in za trenotek pomisli. Pa le za trenotek!

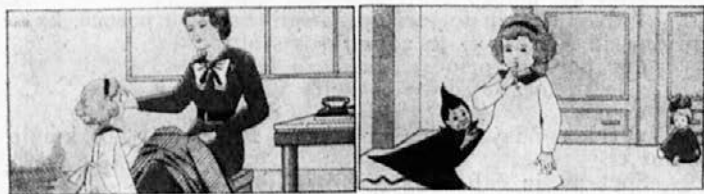
»Poberi se, skušnjavec!« zavpije na glas in steče k mami nazaj.

»Kaj pa se ti je zgodilo?« se začudi mamica.

»Zopet je bil skušnjavec pri meni. Hotel me je zapeljati v neubogljivost, pa sem se pravočasno zavedela nevarnosti in sem skušnjava takoj premagala.«

»Hvala Bogu!« vzdihne mamica.

Ko škrat Cmeruh zasliši božje ime, jo zopet jadrno odkuri.

Sedel je znova na vrtno ograjo in s solzami v očeh gledal, kako pridno pomaga Jerica svoji materi likati perilo.

Nova sestrice.

»Bom, Micka, samo zdaj še ne.«

»Micka, kar meni daj in pojdi hitro še po čaj!« se vmeša Jurče. »Mene bo rajši ubogal, saj sem vendar najstarejši.«

Micki res ni kazalo drugega, ko da zlije zdravila v kozarec in odide. Ko pa stopi proti drvarnici, zagleda pred sabo gospoda zdravnika, ki prav počasi odhaja. Vsa zaskrbljena ga še enkrat vpraša zaradi Jakčeve bolezni. Gospod doktor zamahne s klobukom in pravi: »Jakec je zdrav kot riba. Z leskovko bi mu bilo treba naštetih nekaj prav gorkih. Škoda, da nima več očeta...« Zaokrenil se je in pustil strmečo Micko na dvorišču.

Jurče pa je medtem prinesel Niki zdravila:

»Nikica, tole izpij! Zdravila

so.«

»Uh, kako zoprni okus imajo!«

»Pa te bodo ozdravila.«

In Nikica ubogljivo izpije.

»Čez nekaj časa ti prinesem še nekaj.«

»Ali bo tudi tako zanič?«

»Ne, ne, mnogo boljše.«

V dveh skokih je Jurče pri bratih in jima poroča, kako pridna je Nikica, ki je zdravilo izpila.

Čez pol ure prinese Micka še čaj.

»No, Jakec, si zdravilo vzel?«

»Sem.«

»Priden. Zdaj boš pa še tale čaj zaužil, pa boš kmalu zdrav.«

Spet pa je čaj morala izpiti Nika.

»Vidva, fantiča, pa zdaj na delo in napravita naloge!«

»Oh, Micka, danes dopoldne je praznik na čast Jakčeve bolezni.«

Jurče je skoraj ves čas prebil pri Niki. Ta se je čudila Jakčevi požrtvovalnosti, da hoče zaradi nje biti bolan.

»Nikica, se zdaj počutiš bolje?«

»O, dosti bolje.«

»Pa si hudo lačna?«

»Prav nič.«

»Dobro je. Veš, doktor je rekel: Nič jesti ves dan, zvečer pa kakšna lahna juha. Samo kako bomo to naredili?«

In že se Jurče pred kosilom smuča po kuhinji.

»Lenka, kaj pa je to: lahna juha?«

»Zakaj pa bi rad vedel?«

»Zdravnik jo je predpisal Jakcu, pa bi jo tudi Mihec in jaz rada dobila.«

»O, zakaj pa ne? Lahna juha je dobra za zdrave in za bolne.«

»Kako pa se lahna juha naredi?«

Lenka se tej veliki radovednosti zasmije.

»No, v vrelo vodo natreseš nekaj zdroba ali drobnih testenin, malo soli in še nekaj surovega masla, pa je. Ali bi jo sam rad skuhal?«

Saj res, zakaj pa je ne bi? Iz obednice je Nikici tako ne bo mogoče nesti, a dobiti jo mora.

Fantiči skrivaj odnesejo mamin kuhalnik na špirit v podstrešje. Čeprav še ni večer, pripravijo vse potrebno in se lotijo kuhe.

V ponvi je juha za tri Nike. Kdo pa more vedeti, koliko je teh reči treba?

»Ali naj stresem v krop ves škrnicelj zdroba?« vpraša Mihec.

Nobeden ne ve. Jakec pa le na vrečici prebere, da za eno osebo zadostuje dobra žlica zdroba. Tako tudi naredijo.

Zdrob pa jih ne uboga. Sprime se v kepico in noče narazen.

»Mešati moramo,« vzame Mihec žlico in z vso močjo meša. Zdaj pa začne kipeti, kakor da je mleko, in se razlivati.

»Prehud ogenj imate,« opozori Nika.

Pa ognja že ni več, krop ga je ugasnil.

Le s težavo so drugič zakurili.

»Zdaj bo pa menda že,« odstavi Jakec ponev, zlije juho v skodelo in jo izroči Niki. Ta jo meša in piha, pa se še speče.

»Ali je dobra?«

»Je, že še — samo zdi se mi, da ste jo pozabili osoliti.«

Oh, saj res! Vsi trije kuharji so poparjeni.

»Mihec, brž po soli«

»Mislim, da bo sladkor boljši, vsaj slabši gotovo ne bo.«

Nikica je dobra, pridna deklica in poje vse, kar ji dado »očetje«.

Šele potem, ko je Nikičina večerja pri kraju, Jurče zapazi, da je tudi na surovo maslo čisto pozabil, čeprav ga je prinesel s seboj. Tamle na zaboji leži.

»Oh!« vzdihne Jurče. »Uboga naša Nikica! Kakšno zanič juho je morala jesti!«

Nika pa ga miri, da je bila juha dobra in se tudi sama počuti že čisto dobro.

In »očetje« so vsi srečni in ponosni, saj so svojo »hčerko« Niko ozdravili!

7. Izlet brez Nike.

Micka je hotela »svojim fantkom« napraviti veliko veselje, zato jim je v četrtek zjutraj povedala, da pojdejo za ves dan na izlet v Vilinji gozd. Druge kratki so vsi divje skakali od veselja, če jim je kaj takega povedala. Danes pa so se samo spogledali in nič jim ni bilo všeč. Seveda, ali naj njihova »hčerka« ostane sama doma in bo ves dan brez hrane?

Micka pa je bila vsa razočarana. Namesto veselja prvič žanje hladno brezbrižnost. Le kaj imajo danes otroci? Ker pa je bila že zgovorjena z dvema družinama, se je izlet moral opraviti. Nabrala je v košaro mrzle jedi za kosilo in malico. Fantje pa so medtem žalostno novico povedali Niki. Kar hitro se je vdala v usodo; kar je, to je, bo že potrpela.

»Pojdimo v božjem imenu!« je rekla Micka in odpravili so se. Že na stopnicah pa je nekdo zavpil, kakor da ga devljejo iz kože, in Micka je videla, kako se je Jurče prekucnil po stopnicah in obležal na rogozi.

Brž je priskočila in mu z bratoma pomagala na noge, pa ni mogel stati. Kremžil je obraz, kakor da ga strašno boli.

»Menda sem si izvinil nogo, ne morem stopiti nanjo.«

»Joj, pa ravno zdaj še ta nadloga!« zdihuje Micka.

»Ali te hudo boli?«

»Če stopim na desno nogo, drugače ne.«

»Kaj pa naj zdaj storimo?«

»Vi kar pojdite na izlet, jaz pa ostanem z Lenko in stricem doma.«

Jurčeta torej peljejo v sobo. Micka bi rada poslala po zdravnika, a Jurče se brani in tudi Lenka pravi, da ga bo najprej sama zdravila. Če le ne bo odleglo, bo pa poklicala zdravnika.

Izletniki odidejo, Lenka pa Jurčetu sezuje čevlje in nogavice.

»Katera noga te boli?« vpraša Jurčeta.

»Desna.«

»Saj je res malo bolj debela od leve. Čakaj, prinesem ti mrzle vode, pa bo kmalu otok minil.«

Res prinese škaf z mrzlo vodo in Jurče drži nogo v njej kake četrt ure.

»Te še boli, če nogo pritisneš?«

»Zmerom manj, zdaj že skoraj nič več.«

»No, saj sem vedela. Domača zdravila so vselej najboljša. Ali bo Micka debelo gledala, ko se vrne!« vzdikne Lenka vsa zadovoljna, da se ji je zdravljenje tako lepo posrečilo.

Kakor hitro pa Lenka odnese vodo in pete, že je Jurče kakor srna lahkih nog na podstrešju.

Kako je Devica Marija sejala.

Ko je Devica Marija bežala z Jezuščkom in s svetim Jožefom v Egipt, je nanese, da je bila čez noč pri razbojnikih, kjer pa se ji ni zgodilo nič žalega. Zjutraj je spočita zavila na polje. Njive so bile že zorane, a posejane še ne.

Kam naj bi se skrila na planem, kam naj bi bežala pred zasledovalci? Rablji, ki so pomorili toliko nedolžnih otrok, drve za njimi, da bi božje Dete ne ušlo smrti.

Devica Marija in sveti Jožef bežita z njim po mejah med zoranimi njivami. Spotikata se ob kepe, a ne postavata, ker se jima mudi naprej, naprej! Zakaj za njimi gre groza, preganja jih sam kralj Herod.

Na ozarah so zagledali na njivi kmeta, ki je sejal pšenico. Devica Marija mu je zaklicala:

»Bog blagoslovi, ljubi kmetič!«

»Bog daj, ljuba žena,« ji je odvrnil sejalec.

Nato je Marija spregovorila:

»Danes seješ, jutri boš žel.«

»Na srečo bi ti bilo, če bi jo imel že jutri zrelo požeti,« ji je dejal mož.

Tedaj je Devica Marija dala Jezuščka Jožefu, sama pa si je opasala sejalnico. Stopala je po razorih in z drobno roko sejala drobno zrnje po zoranih brazdah. Kamor koli je vrgla perišče zrnja, povsod je v en mah pognalo iz tal zeleno žitno bilje in se veselo zazibalo v vetru. Ko je posejala kmetu njivo od ozar do ozar, mu je rekla:

»Boš videl, da jo boš še danes žel.«

Dobrotljivo se je nasmejala začudenemu možu, vzela Jezuščka spet v svoje naročje in se po stezi med njivami napotila v vas. Kmet pa je strmел, zdaj v čudežno pšenico, zdaj v ljudi, ki so imeli več moči do zemlje ko samo sonce. Pogledal je proti nebu, da bi videl, če niso nemara še angeli prišli iz nebes. Ni in ni mogel razumeti, le čudil se je in ugibal: »Ali sanjam, ali je vse to zaresno?«

Nazadnje se je le domislil, kdo je storil čudež. Tedaj je pokleknil in se sklonil s čelom nizko k zemlji. Trkal se je na prsi in ponavljal: »Gospod, bodi zahvaljen, zahvaljen, zahvaljen!«

Izpolnilo se je tudi, kar mu je obljubila najsve-tejša Devica. Pšenico, ki mu jo je zjutraj posejala, je na večer že žel. A komaj je je našel za nekaj snopov, so se med divjim vikom in krikom pripodili po poti od gozda sem kraljevi biriči.

»Hej — ti tam, hej!« so se grozeče zadržli nanj. »Ali nisi morebiti videl iti tod mimo moža in mlado ženo z otrokom v naročju?«

»Videl,« je odgovoril žanjec.

»A kdaj, kdaj?« so hoteli vedeti.

»O — to je bilo pa onkrat, ko sem tole pšenico sejal.«

»Tačas si jih videl? Potlej se pa res ne splača, da bi jih tule iskali.«

S praznimi rokami so se vrnili, od koder so prišli. Zakaj kmet jim je vzel vse upanje, da bi mogli dohiteti ubežnike. Sveta družina je bila tudi res že daleč, daleč. Sam Bog je spremljal preganjane tri, da so varno potovali.

(Poljsko: M. Gawalewicz — P. Stachiewicz.)

Naši rajni prijateljčki

† Gobec Amalija, učenka 2. razr. mešč. dekl. šole v Ljubljani. Umrta 3. jan. 1940. — Še vedno se povprašujemo, draga Malka, če je res, da si nas zapustila in odšla med nebeške krilatce — — — Saj si bila naš sonček, vedno vesela in živahna. Bila si pridna doma in v šoli. Ljubi Bog Te je odnesli Tvojo dušo pred božji prestol. Malka, Ti si zdaj pred obličjem Najvišjega. Ozri se na nas, ki smo Te ljubili in nam izprosi milost srečne smrti.

V življenju si, Malka,
mnogo trpela,
v nebesih boš večno
življenje imela.

Stanovnik Marija in Baudaž Nada.

† Primožič Pepca (Zabrnikova), učenka 3. razreda v Lomu, je umrla 10. januarja. Zavratna davica je v nekaj dneh strla njeno mlado življenje. Njeno največje veselje je bilo, če je mogla pozdraviti tudi med dnem ljubega Jezusa v tabernaklju. Rada je pomagala staršem pri delu, a kljub temu je bila najbolj pridna učenka. Nikoli se ni sprla s tovarišicami. — Ze septembra je napovedala, da bo o božiču umrla. — Imela je kljub silnemu mrazu krasen pogreb; ob odprtem grobu se je poslovil od nje g. župnik, katerega nauke je tako rada poslušala. — »Lučko« je čitala že od prvih mesecev prvega razreda.

Pepca Slapar, učenka 4. razreda.

† Železnik Julčka, učenka 1. razreda ljudske šole v Boštanju, umrla za davico 29. novembra 1939. — Zelo rada si pregledovala »Lučko« in rajne prijateljčke. Ko je mamica rože pred mrazom spravljala, si Ti še zdrava pomagala trgati in spravljati cvetje. Nisi slutila, da jih trgaš za svoj mrtvaški oder in za svoj prerani grob. Bila si zelo marljiva, posebno rada si molila. Zdaj moliš vse lepše, ko zreš svojega Stvarnika iz obličja v obličje.

Androjna Štefka,
učenka 2. razr. ljud. šole v Boštanju.

† Šori Franc, učenec 6. razreda ljudske šole pri Svetem Duhu na Stari gori. — Bilo je dva dni pred godom nedolžnih otročičev. Vsi smo se že veselili tepežkanja, ko pride med nas žalostna vest, da je umrl naš dragi součenec Šorijev Franček. Žalostno smo povsesili glave, zakaj imeli smo ga zares radi.

S svojo šegavostjo nas je vse tako privezal nase, da smo bili neločljivi prijatelji. Sam si ni mogel naročiti »Lučke«, pa si jo je zato stalno izposojeval pri nas, tako rad jo je bral. Posebno rad je častil Jezusa v Najsvetejšem zakramentu. Kljub pomanjkanju ni bilo bolj zadovoljnega človeka od njega, v čemer nam je še posebno lep zgled.

Kvas Jakob,

učenec III. r. v. lj. šole pri Sv. Duhu na Stari gori.

† Movrin Stanko, uč. V. razr. ljud. šole v Črnomlju. Pred štirimi dnevi si bil še vesel in brezkorben med nami. Kako radi smo Te imeli, saj si bil vzoren učenec in najboljši naš tovariš. Mirno in pazljivo si sledil pouku, vedno pravilno odgovarjal, vsakemu rad pomagal. Prišla je bolezen in Te iztrgala po

hudem trpljenju staršem, bratom in sestram ter žalostnim součencem. Vsi žalujemo za teboj, Stanko, a tolaži nas misel, da je Tvoja čista duša pri Bogu.

Tvoj součenec

Kramarič Janko,

učenec V. razr.

† Zandar Veronika, učenka II. razr. meščanske šole v Celju. Umrta 18. januarja 1940. Na poti proti domu se je zelo prehladila. Dobila je gripo in potem možgansko vnetje. Čez par dni se je njena duša preselila k Bogu. Učenci in učenci iz Radeč in iz Celja smo se udeležili njenega pogreba.

Draga Veronika! Lepo si živela. Zdaj si na cilju... pri Jezusu in Mariji. Prosi za nas!

Kmetič Slavica,

učenka II. razr. mešč. šole.

Pošta malega Jezusa

Iz Oplotnice.

Zglasiti se moramo še mi. Saj nas je tudi pri nas dosti »Lučkarjev«, še več pa nas je v Marijinem vrtcu. 151 Marijinih otrok šteje naša armada. Prav radi se shajamo k sestankom Marijinega vrtca, ki ga vodi g. katehet, ki nam povedo marsikaj lepega, molimo, pojemo in se za-

bavamo. Najraje prebiramo »Lučko«, ki je naš najboljši list; komaj že čakamo nove številke. Vsak mesec pa pristopimo k sv. obhajilu, da napravimo Jezuščku veselje. Ob koncu šolskega leta pa napravimo vsi skupen izlet k Mariji na Brinjevi gori, kjer se ji zahvalimo za vse dobrote preteklega leta.

Cenc Pepca,
učenka V. razr. v Oplotnici.

Iz Trebelnega.

Tudi k nam prihaja »Lučka«, ki jo zelo radi beremo. Vedno nestrpno čakamo, kdaj jo bodo g. katehet prinesli v šolo. Letos nam je posebno všeč povest o »Škratu Cmeruhu«. Tudi v Marijinem vrtcu nas je veliko otrok in prejemamo mesečno sv. obhajilo. Pri sv. obhajilu se vedno spomnimo tudi vseh prijateljev »Lučke« in zanje molimo, da bi bili prav pridni in dobri. S tem bi naredili Jezusu veliko veselja, ko ga drugi z grehi tako žalijo.

Tončka Cvetan.

Sv. Križ pri Rogaški Slatini.

V našo križevsko šolo prihaja veliko izvodov »Lučke«, ki jo vsi prav radi prebiramo. Posebno mi ugaja življenjepis malega Tončka. »Jezusove dneve« si skrbno zapisujem. Naš dobri gospod katehet nas opominjajo, naj hodimo v cerkev, ki je tik pred šolo, Jezusa prosit za mir, kar tudi radi storimo.

Pozdravljam vse Lučkarje širom po Sloveniji in želim, da bi bilo leto 1940 za nas srečno in veselo.

Zbil Jožef,
učenec V. razr. svetokriževske šole.

Uganke

Rešitev ugank v »Lučki« štev. 6.

1. Vsak, kdor ima nos.
2. Podnevi je spal, ponoči pa jedel.
3. V skledo.
4. Maj, ker ima le tri črke.
5. Špila.
6. Ker bi se jim v vodi note zmočile.

Vseh 6 ugank so pravilno rešili:

Prajinik Marija, Zobec Olga, Lukman Edgar, Kovačič Vida, Mešiček Jože, Mirt Milka, Kozjak Vitomir, Vrhovec Jože, Velikonja Valentin, Por Pavel, Urbas Marjan, Vadnjal Boris, Golovkin Vera in Podlipnik Zofka.

Izžrebani so bili:

Mirt Milka, uč. 6. razr., Sv. Anton nad Rajhenburgom.
Lukman Edgar, uč. 4. razr., Marijanišče, Ljubljana. Kovačič
Vida, uč. 2. razr., vas Mali Vrh, p. Mirna peč. Vadnjal Boris,
uč. 3. razr., Marijanišče, Ljubljana. Mešiček Jože, Poklek
št. 8, p. Blanca ob Savi. — Vseh pet dobi zelo lepe knjige.

Zgodba o pujsu.

1.

Pujs, na voz takoj!

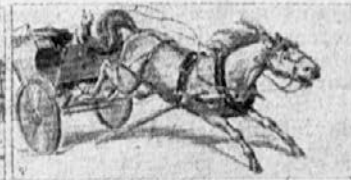
4.

Mož na glavo prileti.

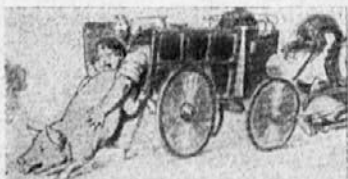
2.

Težek si, da joj!

5.

Voz sumljivo odskakuje.

3.

Konj se splaši in zbeži.

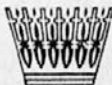
6.

Sredi ceste mož zdihuje.

Vse to se je zgodilo dne 11. februarja leta 1940. ob
desetih dopoldne. Kaj menite, zakaj je imel ta mož tolikšno
smolo?

„Jezusovi dnevi“

[illegible]

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.